

תת"ע 2558/06/14 - אזולין נדב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2558-06-14 מדינת ישראל נ' אזולין נדב
תיק חיצוני: 21200759013

בפני מבקש נגד משיבה
כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
אזולין נדב ע"י ב"כ עו"ד גולן
מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר, בעבירה של נהיגה בשכרות וזאת לאחר שהמבקש, שהתייצב לדין ההקראה ולאחר שכתב האישום הוקרא לו וכן, הוסבר לו מה העונש הקבוע בצד העבירה המיוחסת לו, ביקש דחיה לקבלת ייעוץ משפטי ולא התייצב להמשך משפטו.

לטענת ב"כ המבקש, המבקש שגה בתאריך הדין ולכן, לא התייצב ובנוסף, יש לו טענות רבות כנגד המיוחס לו בכתב האישום.

המסגרת המשפטית

1. על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אי התייצבות נאשם לדין, כמוה כהודיה ולבית המשפט סמכות לדון את אותו נאשם, שלא בנוכחותו.

ברע"פ 8445/07 אברהם קדוש נ' מדינת ישראל, נקבע:

"פסק דינו של בית המשפט לתעבורה ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, לפיו נאשם שהוזמן כדין ולא התייצב לדין בעניינו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום".

בנוגע למתן פסק דין בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות, קבעה הפסיקה כי אין כל מניעה לעשות כן, כמפורט להלן:

ברע"פ 3507/11 יעקב קובי ימין נ' מדינת ישראל, נקבע:

מעבר לנדרש יוער, לגופו של עניין, כי מסכים אני עם טענות המשיבה, לפיהן לשון סעיף 240 לחסד"פ סגורה וברורה, וכוללת בתוכה גם עבירות של נהיגה בשכרות".

עמוד 1

ברע"פ 9183/11 הסנפרץ נגד מדינת ישראל, נקבע:

"מסעיף 240 לחסד"פ עולה, כי ניתן לדון נאשמים בעבירות של נהיגה בשכרות אף בלא נוכחותם. התכליות וההצדקות העומדות בהסדר הקבוע בסעיף 240 לחסד"פ, והיקף סמכות בית המשפט לדון בעניינו של נאשם בהיעדרו, כבר נדונו בפסיקת בית משפט זה (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נגד שרון מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009); רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 799, 799 (2003); רע"פ 3507/11 יעקב קובי ימין נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 30.6.2011).

הלכה זו שבה ואושרה גם ברע"פ 85/14 קונקוב נגד מדינת ישראל, רע"פ 4340/12 איבגי נגד מדינת ישראל ובפסקי דין נוספים.

2. בנוגע לטעמים המצדיקים ביטול פסק דין שניתן בהעדר, הרי שבע"פ 4808/08 מ"י נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה ד' ביניש: "סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין".

ברע"פ 9174/09 יעקב בן יששכר נ' מ"י נקבע, כי "הוראות החוק בעניין מתן פסק דין בהיעדר אינן בעלות גוון טכני, אלא בבסיסם עומדים שיקולים מהותיים ביותר. הם נועדו למנוע "מצבים בהם יוכל נאשם לסכל או לעכב את ההליך באמצעות אי התייצבותו בתחילת המשפט או בהמשכו".

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, נקבע: "מוכרת התופעה הנפסדת של נאשמים הבוחרים במודע להעדר ממשפטם כטקטיקה מכוונת אשר תכליתה לאפשר להם לבקש את ביטול פסק הדין באותם מקרים בהם גזר הדין המושת עליהם אינו נראה להם".

3. המבקש טוען כי לא התייצב לדיון בשל טעות ברישום תאריך הדיון.

לעניין זה, נקבע ברע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מ"י, על ידי כבוד הש' שמגר, כי אין מדובר בטעם המצדיק ביטול פסק דין בהעדר:

"מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו".

ברע"פ 1773/04 אלעוברה נגד מדינת ישראל, נאמר:

"משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות".

ברע"פ 5146/09 שרעבי נגד מדינת ישראל, נאמר:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש כי התבלבל במועד הדין כדי להוות טעם המצדיק את אי ההתייצבות".

ברע"פ 8228/11 בוקריס נגד מדינת ישראל, טען הנאשם כי לא התייצב לדיון בשל טעות ברישום המועד וכבוד הש' רובינשטיין, דחה את הבקשה וקבע, כי, בנסיבות המקרה, אין למבקש כל טענת הגנה.

4. טענת המבקש כי הוא כופר במיוחס לו, ומבקש להעלות את טענותיו, אין בה כדי להוות עילה מוצדקת לביטול גזר הדין, כפי שנקבע בפסקי הדין להלן:

בעניין אלעוברה לעיל, נאמר: "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא".

רע"פ 2521/12 נג'אר נגד מדינת ישראל :

"בהקשר זה, אין די בהכחשת העבירה גרידא, בכדי להקים חשש לעיוות דין, שכן כל תכליתו של סעיף 240 לחוק היא לייצר חזקה כי אדם שלא התייצב להליך בעניינו מודה בעובדות כתב האישום".

מכאן, שכפירה, כשלעצמה, אינה מקימה חשש לעיוות דין שייגרם למבקש, היה ולא יבוטל פסק דין שניתן נגדו בהעדר.

5. בגזר הדין, הוטלה על המבקש הפסילה המינימלית הקבועה בחוק, בנוסף לרכיבים של פסילה מותנית וקנס כספי ולעניין זה, קבע כבוד הש' מלצר, ברע"פ 222/13 מחמוד נגד מדינת ישראל, בעניינו של מי שנדון בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות:

"אשר לחשש מעיוות דין, הרי שעל המבקש הושת עונש הפסילה המינימאלי הקבוע בעבירה שבה הורשע, ולכן קשה לראות כיצד נגרם לו עוול כלשהו מבחינה זו".

מכל הטעמים שפורטו לעיל, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ה, 16 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.